

— Какo Доне, ела, че на дѣда Юрдана прѣлоша, каза тя уплашена.

— На, ето сега! Ухъ, Боже Господи, извика Юрданица и бързишката излѣзе да иде при мъжа си, като зарѣза тиганята на огъня.

Още, като се качуваше по стълбитѣ, тя зачу раздирателнитѣ викове на Юрдана, когото бѣше хваналъ коликътъ. Тя го завари въ горнията стая, че се прѣвиваше и тръшкеше на земята отъ неизразими страдания, които усѣщаше въ чървата. Лицето му се бѣше обезобразило и посинѣло; жестоки и отчаяни писъци излязяхъ изъ гърдитѣ на стареца, безъ да му облекчятъ страданието; тѣ пълнѣхъ съ ужасъ сърдцата на всичкитѣ домашни и се чувахъ на улицата.

Пратихъ бързо за Янелиятъ одного отъ работницитѣ, но той се завърнхъ и каза, че го не намѣрилъ, понеже билъ отишълъ на К. Тогава прибѣгнахъ къмъ домашни лѣкарства. Ни компреси, ни растривания, ни локмаруху, нищо не помагаше на болния. Той сѣ виеше и се свиваше на кълбо, или цѣкъ се мѣташе отъ едно мѣсто на друго.

Юрданица се възчуди какво да прави.

— Да повикаме доктора Соколова мигаръ? обърнхъ се тя въпросително къмъ страдающия.

Стефчовъ ѝ избѣбра нѣщо съ неодобрителенъ видъ.

— Под-лани го повикахъ единъ пжтъ самъ, и помогна, каза Юрданица; па се обърнхъ къмъ мъжа си: — Юрдане да повикаме докторътъ.

Юрданъ направи отрицателенъ знакъ съ прѣста си и пакъ продължи да пищи.

— Чувашъ ли, азъ щж пратѣхъ за докторъ Соколова? попита побъвнушително Юрданица.

— Нещъ го... исхленчи старецътъ

— Ти го нещешъ, но азъ те не слушамъ, каза рѣшително Юрданица; па се обърнхъ къмъ работникътъ:

— Чоно, иди повикай докторъ Соколова, скоро!